

pimprlové divadélko, se kterým si potom často hrály a později i vymyslely vlastní hry. Ale když vyrostly a historie se opakovala, že opět jejich děti dostaly mnohem pestřejší loutkové divadlo, ty už si s ním vůbec nehrály, protože už je mnohem více přitahovala televize. I tam se sice někdy královna mění na čarodějnici a král na škrholu, ale nejčastěji se tam mihá množství kašpárků... Nechme však stranou vzpomínky i text písně. Co pro Vás dnes znamenají Vánoce a kde je zvyknete trávit?

Samozřejmě, že doma v Brně. Ale vždycky nás to i v těch svátečních vánočních časech táhne na Valašsko. Tam je takové naše druhé zázemí a většinou hned po Vánocích tam odjíždíme. Je to spojeno s přírodou, se

běžkách na novoroční túru na Javorníkách, na hřebenovku, to si nedám ujit a zvlášť v tomto přelomu bych to nechtěl zmeskat.

Jak často jezdíte na Slovensko?

Velice rádi bychom jezdili i častěji, protože se nám tady hraje bezvadně a publikum je vynikající. Ale máme trošičku pocit, že přece jenom nás tu trošičku málo znají. Od převratu je i zde velká komercializace kultury a přece jenom naše frekvence ježdění na Slovensko je mnohem menší než byla. Nás lidí v Čechách a na Moravě znají především z koncertů, protože to, co hrajeme, se v médiích - v rozhlasu

ZRNKO MELODIÍ V MORAVSKÉ TÓNINĚ

Sourozenci Hana a Petr Ulrychovi patří do kategorie nenapodobitelných stálic česko-moravské hudební scény. Jejich písně posouvají všechny možné tradiční i moderní hudební žánry do polohy blízké moravskému folkloru, a možná i proto se v rozhlase nehrají tak často. O to větší vzácností je slyšet jejich hudbu živě v podobě, jakou - podle mého názoru - věrně nedokáží zachytit ani nejmodernější audionosiče.

Začátkem listopadu se znovu vydali na „šňůru“ po slovenských městech, aby osobně představili slovenskému publiku nejnovější album s názvem Malé zrnko pisku. Současně, jak v úvodě recitálu připomínají, aby tak spolu oslavili dvě jubilea - společných sourozeneckých 105 let a 35 let účinkování. Pro Českou besedu odpovídá Petr Ulrych:

V recitálu vzpomínáte na chvíle, kdy dvě děti našly pod stromčkem ručně vyřezávané

sněhem, pokud je, a tak dále. Samozřejmě často také hrajeme i na vánočních koncertech.

A Nový rok? Letos se třemi nulami bude nějakým způsobem vyjimečný?

*Vše dobře
společně*

Petr Ulrych

Hana Ulrychová

Ne, v žádném případě. Ani nemilujeme nějaké velké hlučné silvestry a ani toto datum nás nepřinutí k tomu, abychom ho nestrávili, jak už jsem řekl, v přírodě. Pokud se dá, pravidelně chodím na

Petr Ulrych (narozen 21. února 1944 v Hradci Králové) začal vystupovat během studia leteckého konstruktérství v Brně. Ze studentského divadélka se později zrodila hudební skupina Vulkán. V té době s ním začíná zpívat jeho sestra Hana (31. března 1949 Liberec). Oba mají hudební vzdělání po otci - tenoristovi Janáčkovy opery v Brně, po mamince zdělili lásku k lidové hudbě. Koncem 60. let jejich skupina Atlantis, která hraje bitovou hudbu v angličtině, často hraje v západním Německu, kde dostává první nabídky renomovaných producentů. Za písně proti vstupu sovětských vojsk však od roku 1970 následuje zákaz činnosti, až za nějakou dobu je přichýlí Orchestr Gustava Broma. Zlom nastává v roce 1976, kdy s písní Javory vyhrávají Bratislavskou lyru. Od té doby jejich tvorba vychází z moravské lidové melodiky, kterou zvýrazňuje nástrojové složení doprovodné skupiny Javory (cimbál, basa, housle, flétna). Od začátku 90. let vydali 9 CD a MC nosičů, na nichž se vracejí i k úspěšným nahrávkám z minulosti. Reprezentativní průřez jejich tvorbou s více než 100 písněmi vyšel letos v knize Zpěvník Hana a Petr Ulrychovi: Písně 1964-1999. Jejich vystoupení organizuje Agentura Ulrychovi - Javory na brněnském tel. čísle 4122 5394. Petr má ze dvou manželství tři dcery a nejmladšího 16-letého syna, Hana jednu dceru.

a televizi - hraje poměrně málo. Takže rádi bychom jezdili více, stačí jednoduše nám dát vědět.

Hudebníci nemají rádi skatulkování podle žánrů a většina tvrdí, že hudba existuje pouze dobrá a špatná. Vašemu stylu bývalo nejméně přiručeno označení moravský folk, souhlasíte s ním i dnes?

Ani já to nezařazuju nikam. Už jen proto, že prvních asi deset roků jsme se snažili dělat více bitovou hudbu, pak jsem se začal zabývat lidovou hudbou a především moravským folklórem. A ten nás hlavně v posledních zhruba pěti letech přivedl dál na východ k folklóru, jaký se hraje například na Balkáně, ale stejně tak i ke staré židovské muzice, gruzinským a arménským písním. Takže dnes je to znovu hudba více do světa, ale už ne na Západ, který nám připadá jako velice vyždímaný. O afroamerické muzice už snad bylo všechno řečeno a je velice těžké přijít s něčím novým. Proto jsem přesvědčen, že v příštím tisíciletí přijdou ke slovu právě etnické hudby, které svůj potenciál ještě nevyčerpaly, neboť zdaleka nejsou tak komercializované.

Vaše poslední album stejně jako recital, s nímž vystupujete ve slovenských městech, má název podle židovské písničky Malé zrnko pisku...?

Především bych chtěl říci, že celé album je postaveno na nové tvorbě. Chceme ukázat, že i když je nám s Hankou dohromady už 105 roků, nemíníme zpívat jenom staré známé písničky, a že pořád máme co říci. Malé zrnko pisku je vlastně jakási naše deska údělu, ale není smutná, spíše hravá, jak to u starých židovských písní bývá. Odrážely nejen ten často nelehký osud v jejich diaspoře, ale Židé se vždy při zpěvu dokázali i odvázat a povznést se nad všechny utrapy jakýmsi druhem naděje a hravosti.

Na závěr bych vás chtěl požádat o novoroční vlns pro čtenáře České besedy...

Moje přání všem je, aby lidé začali víc vnímat pojem kultura. Aby znovu zjistili, že všechno nejsou jenom peníze a že spoustu krásných věcí člověk může najít prostřednictvím kultury. A současně, že prazáklad kultury je v přírodě, kde je všechno obsažené, a pokud si přírodu uhlídáme, budeme mít vždy zrcadlo toho, co by nás dostalo z extrémů a výchylek moderní doby do přirozeného normálu.

Jiří Výborný
Foto: archiv